

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 851/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 czerwca 2021 roku w sprawie II K 275/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania mający wpływ na treść orzeczenia tj.</p> <p>a. art. 4 kpk, art.7 kpk poprzez:</p> <p>- dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień D. M. (1) i bezzasadne przyjęcie, iż są one pozbawione przymiotu wiarygodności w zakresie, w jakim</p>	<p># zasadny – 1c</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne 1a, 1b, 2</p>	

wskazywał na okoliczności związane z obrotami pomiędzy kontrahentami i stosunkiem pomiędzy fakturami zapłaconymi i niezapłaconymi oraz istniejących rozliczeń opartych na wzajemnej kompensacie (za zakup dokonany przez pokrzywdzonego od spółki (...)),

- **art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 210 kpk** poprzez oparcie ustaleń faktycznych w zakresie realizacji znamion art. 586 ksh jedynie na opinii biegłego z zakresu rachunkowości, podczas gdy biegły nie analizował dokumentów źródłowych dotyczących spółki (nie dysponował takimi), a jedynie na bilansie oraz rachunku zysków i strat zawarte w sprawozdaniu finansowym, sporządzonych przez biuro rachunkowe, co podważało fachowość biegłego,

b. **art. 410 kpk** poprzez pominięcie przez sąd rejonowy zestawień transakcji dokonanych przez R. G. (1)

potwierdzających, że p dacie zarzutu tj. w dniu 24 lipca 2017r. nastąpiła wpłata należności przez spółkę (...) (5.000 zł.), jak również salda załączonego przez pokrzywdzonego, z którego wynikało dokonywanie wzajemnych należności w formie kompensaty (kwota 12.755,72 zł. z dnia 21.09.2016r.),

- **art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk** poprzez pominięcie w kontekście znamion czynu z art. 586 ksh dokumentów, z których wynika, iż oskarżony od lipca 2017r. nie pełnił funkcji Prezesa (...) Sp. z o. o. , albowiem zbył udziały w spółce i złożył rezygnację z tego stanowiska, a w tej sytuacji nie był już podmiotem w/w czynu;

c. **art. 415 § 1 zd. 2 kpk** poprzez nałożenie w punkcie 6 wyroku obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem pomimo zaistnienia sytuacji zaistnienia podstaw do uruchomienia klauzuli antykumulacyjnej;

	<p>2. wynikający z zarzutu nr 1a, i 1 b- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych przez sąd za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegający na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa w zakresie obu zarzucanych czynów;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. 1.</p> <p>W ocenie sądu odwoławczego, wbrew twierdzeniom obrońcy, sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa D. M. (1) – co do czynu polegającego zarówno na braku zgłoszenia wniosku o upadłość oraz przestępstwa oszustwa. Dokonana przez sąd I instancji analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, odpowiadająca dyrektywom</p>				

określonym w art. 4
kpk, a
przeprowadzone w
oparciu o tę analizę
wnioskowanie jest
logiczne i zgodne z
przesłankami
wynikającymi z art.
7 kpk Analiza
zebranego w sprawie
materiału
dowodowego
prowadzi do
wniosku, że sąd
I instancji wnikliwie
zweryfikował tezy
aktu oskarżenia w
granicach
niezbędnych dla
ustalenia
okoliczności
istotnych dla
rozstrzygnięcia,
skutkującego
uznaniem winy
oskarżonego, w
szczególności sąd
ten pogłębił
postępowanie
dowodowe, co
pozwalało na
dokonane ustalenia
faktyczne w zakresie
przypisanych
czynów (chodzi tu
w szczególności
o uzupełniającą
opinię biegłego oraz
dodatkowe
dokumenty
związane z sytuacją
finansową spółki).

Z uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku wynikają
powody wydanego
rozstrzygnięcia co
do przypisanych
oskarżonemu

czynów, a sąd
okręgowy w pełni
podziela
przedstawioną tam
argumentację. Nie
ma potrzeby
ponownego
przytaczania całości
argumentacji
zawartej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, którą sąd
okręgowy aprobuje
i należy jedynie
zaakcentować te
elementy, które
przemawiają za
odmową podzielenia
stanowiska
skarżącego
oskarżonego.

W istocie skarżący
wyciąga ze
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego
odmienne wnioski w
zakresie kwalifikacji
prawno-karnej
zachowań
oskarżonego.

Tymczasem to Sąd I
instancji
prawidłowo, w
oparciu o
wyczerpująco
zebrany materiał
dowodowy,
odtworzył przebieg
zdarzenia, oceniając
dowody w sposób
zgodny z zasadami
prawa procesowego.
Tym samym
ustalenia faktyczne
w zakresie
zachowania
oskarżonego nie

wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów, albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia przekonująco wskazuje, dlaczego sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co do towarzyszącego mu zamiaru i świadomości w zakresie zawieranych umów pożyczki oraz decyzji wobec spółki. Ocenę tą należy podzielić. Istotnym przy tym jest, iż sąd I instancji z uwagi na charakter sprawy, dokonał oceny materiału dowodowego z dużą ostrożnością, a relacje przedstawiciela pokrzywdzonego, mogącego być siłą rzeczy zainteresowanym

rozstrzygnięciem sprawy na korzyść reprezentowanej instytucji, zweryfikował innymi okolicznościami.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego, sąd odwoławczy zważył, iż D. M. (1) nieudolnie starał się przekonać o braku wprowadzenia przez siebie w błąd R. G. (1) – działającego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej oraz rzeczywistej kondycji (...) spółki (...). Apelant kładzie nacisk na fakt częściowej zapłaty za pobrany przez spółkę towar już po dacie przypisanego czynu kwota 5000 zł.) oraz istnienie wzajemnych rozliczeń opartych na kompensacji. Tymczasem nawet spłata całości zobowiązań z punktu widzenia prawa cywilnego, nie niweczy możliwości czy zasadności uznania, iż wypełniono znamiona oszustwa – jeśli na datę czynu (w przedmiotowej sprawie ustalonej jako czasokres od... – do...) zostanie

ustalone ponad wszelką wątpliwość, że sprawca zawierając umowę specjalnie przemilczał, czy nie poinformował pokrzywdzonego - swojego kontrahenta choćby o rzeczywistym poziomie ryzyka spłaty swoich zobowiązań, czym spowodował błąd po stronie pokrzywdzonego oraz to, iż pokrzywdzony rozporządził swoim mieniem.

Zamiar sprawcy oszustwa jest elementem faktycznym - oznacza zjawisko ze sfery rzeczywistości, a nie z dziedziny ocen czy wartości, a więc ustalenie zamiaru jest kwestią ustaleń faktycznych. Podniesiony w apelacji zarzut obrazy prawa procesowego miał w konsekwencji spowodować także błąd w ustaleniach faktycznych tj. miał polegać na błędnym przyjęciu istnienia powziętego z góry zamiaru niezapłacenia za towar wynikający z wymienionych w punkcie 2 faktur. Sąd odwoławczy

zważył, że przy rzeczywistego ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa nieprzyznającego się do winy, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić logiczne wnioski, co do realności wypełnienia podjętych przez niego zobowiązań dokładnie w takim kształcie, jak to wynika z umowy, a w szczególności jego – czy reprezentowanej firmy - możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, czy jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności. Tylko w oparciu o kompleksową ocenę okoliczności towarzyszących zaciągnięciu zobowiązania i wagi przyczyn jego niewypełnienia, można wysnuć logiczne wnioski, czy mamy do czynienia z oszustwem, czy też niekaralnym niedotrzymywaniem warunków umowy (tak też SN w wyroku

z dn. 19.04.2005,
WA 8/05, OSNwSK
2005/1/794).

Sąd Okręgowy
zauważa, że jednym
ze sposobów
popelnienia
przestępstwa
oszustwa jest
wprowadzenie w
błąd, co polega na
tym, że sprawca
swoimi podstępными
zabiegami
doprowadza inną
osobę do mylnego
wyobrażenia o
rzeczywistym stanie
rzeczy. Wynikiem
działań sprawcy jest
tutaj doprowadzenie
pokrzywdzonego do
tego, że ten
wyobraża sobie
rzeczywisty stan
rzeczy takim, jakim
przedstawia mu go
sprawca, podczas
gdy obiektywna
rzeczywistość jest
całkowicie lub w
istotnym stopniu
inna. Działania
sprawcy zmierzające
do wprowadzenia
pokrzywdzonego w
błąd nie muszą przy
tym przybierać form
jakiegoś
szczęólnego
podstępu, mogą
to być działania
polegające tylko na
wywołaniu pewnych
pozorów, przy
których sprawca,
często całkowicie
zasadnie
przewiduje, że na

ich podstawie
pokrzywdzony sam
dokona błędnej
oceny. W tym
także miejscu należy
podnieść, iż
znamiona oszustwa
wypełnia także takie
zachowanie
sprawcy, który
wyzyskuje błąd już
istniejący po stronie
pokrzywdzonego np.
przemilczając
określone kwestie,
mające znaczenie
dla np. zawarcia
określonej umowy,
choćby nawet
faktycznie chciał
takiej umowy w
przyszłości
dotrzymać.

Przestępstwo z art.
286 § 1 kk, w
kontekście celowego
wywołania przez
sprawcę błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu
mieniem stało się
przedmiotem
rozważań Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach, który
w wyroku z dnia
12 sierpnia 2016
r., sygn. II AKa
194/16, orzekł, iż
dla przestępstwa
oszustwa nie ma
potrzeby
wykazywania, że w
chwili zawierania
umowy sprawca
nie miał zamiaru
wywiązywać się

zobowiązania, gdyż wystarczającym jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Do wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem wystarczające jest więc celowe wywołanie błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu lub sposobie rozporządzenia (LEX nr 2109571). Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy, we wcześniejszym chronologicznie wyroku z dnia 02 października 2015 r., sygn. III KK 148/15 (LEX nr 1816561). Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Zamiar sprawcy w płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować z jednej strony, sposób zachowania sprawcy, tzw. środek intelektualny, jakim

jest przykładowo w przypadku oszustwa wprowadzenie w błąd, czy wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a z drugiej strony, sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem.

W świetle powyższego zdaniem sądu okręgowego słusznie przyjęto, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa oszustwa (czynu ciągłego). Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że D. M. (1) w chwili zawierania umów kupna-sprzedaży i pobierania towarów działał z zamiarem kierunkowym w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej.
Świadczą o tym
ustalenia sądu
oparte na
zgromadzonym
materiale
dowodowym.
Wynika z nich, że
oskarżony zapewniał
pokrzywdzonego w
2015r., że
prowadzona przez
niego spółka
przynosi dobre
efekty, a on
sam rozszerza jej
działalność i ponosi
dodatkowe nakłady,
co jako jedyne
powoduje chwilowe
niepłacenie za
pobierany towar
(akcesoria
meblowe). Tak
przecież oskarżony
tłumaczył fakt
zwiększenia ilości
zakupów od
pokrzywdzonego w
końcu 2016r. ,
podczas gdy już
w maju 2017r.
zaprzestano spłat
zupełnie. Nie
przekonują
wyjaśnienia
oskarżonego, gdy
twierdzi, iż
pokrzywdzony tj. R.
G. był na bieżąco
informowany i
sytuacji finansowej
B.. Gdyby faktycznie
informował o
prawdziwej sytuacji
finansowej spółki,
to już choćby
zasady logicznego
rozumowania i
życiowego

doświadczenia
sprzeciwiałyby się
– co do zasady
- iż pokrzywdzony
wierząc w
odwrócenie się jej
kondycji finansowej
tym nawet zwiększa
ilość dostarczanego
towaru.

Pokrzywdzony
przekonująco opisał,
dlaczego zaufał
zapewnieniom
oskarżonego, co
jednoznacznie
ocenia za
wprowadzenie
swojej osoby w
błąd. Powyższe spaja
się logicznie z
wynikami bilansów
oraz rachunków
zysków i strat za lata
2016-2017. Słusznie
ocenił sąd rejonowy,
iż spółka (...) od
początku istnienia
nie była rentowna.
Od długiego czasu
narastało także
zadłużenie nie tylko
wobec
pokrzywdzonego, ale
także np. wobec
właściwego Urzędu
Skarbowego.

Apelujący w ramach
wywiedzionej
apelacji całkowicie
pomiął i
przemilczał istotę
sprawy – z jednej
strony narastającego
zadłużenia spółki, co
potwierdzają istotne
z punktu widzenia
finansowego
dokumenty (dowody

o charakterze nieosobowym), a z drugiej zapewnień składanych R. G., iż oskarżony będzie zamawiał więcej właśnie od niego, bo rozszerza działalność i nie ma czasu na współpracę z dużą ilością kontrahentów. Tymczasem brak zamówień u innych kontrahentów logicznie powiązano z pogarszającą się sytuacją finansową i skupieniem się oskarżonego na pokrzywdzonym, który do pewnego momentu zawierał oskarżonemu i przekazywał większe ilości towaru. Zdecydował się zaprzestać na wydanie jakiegokolwiek dalszego towaru, gdy zadłużenie B. osiągnęło ok. 40.000 zł. Sąd odwoławczy zważył, że choć taka kwota, w porównaniu do wysokości szkód przy przestępstwach oszustwa sięgających często wielokrotności tej liczny nie wydaje się duża - to dla realiów przedmiotowej sprawy oznaczała brak zapłaty za bardzo dużą ilość zamówień na przestrzeni ponad

półtora roku czasu (za towar objęty 20-toma fakturami wymienionymi w opisie czynu).

Nie bez znaczenia dla oceny celowości zachowania oskarżonego są zeznania pokrzywdzonego, który przekonująco informuje dlaczego zgodził się nawet na zwiększenie swojej współpracy z B. w końcu 2016r. Znał bowiem osobę oskarżonego od bardzo wielu lat jako przedstawiciela handlowego na rynku i dlatego ufał jego słowom o rentowności własnego biznesu tj. B.. R. G. wyjaśnił, że darzył oskarżonego zaufaniem i sympatią, a nawet chciał wspomóc rozwój jego prywatnej firmy. Oskarżony płacił jednak coraz to bardziej nieterminowo i wybiórczo zapewniając R. G. (a wcześniej jego żonę zajmującą się kontrolowaniem przelewów) - po telefonicznych wezwaniach do zapłaty, że zapłaci „lada chwila”, że już „zrobił przelew” - który nigdy

nie dotarł, a wreszcie całkowicie zaprzestał odbierania telefonów. Nigdy także nie przyznał się pokrzywdzonemu, że sytuacja finansowa jego firmy się pogarsza, a prawdopodobieństwo braku możliwości zapłaty/pełnej zapłaty, dodatkowo w ustalonym terminie, za kolejno pobierane towary wzrasta.

Sąd odwoławczy zważył, że niekorzystne rozporządzenie mieniem stanowiące znamię przestępstwa z art. 286 § 1 kk, może polegać także takiej na sprzedaży towaru, która jest związana z ryzykiem nieuzyskania za niego zapłaty w pełnej wysokości, czy w późniejszym, aniżeli ustalony termin.

Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej, nie musi być zatem rzeczywista strata w sensie materialnym, lecz już sam fakt przyznania kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, bądź obarczonego

większym ryzykiem banku (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. II AKa 65/14, LEX nr 1499031, KZS 2014/12/76).

Apelujący obrońca stara się wywrzeć wrażenie, że zawarte w ramach inkryminowanego oskarżonemu w punkcie 2 czynu umowy sprzedaży, były kontynuacją wcześniejszej pozytywnej współpracy z R. G., w toku której B. rozliczała się z nim w różny sposób, także poprzez kompensatę, także uiszczając za pobrany już po dniu 8 czerwca 2017r. Tymczasem mając na względzie materiał zgromadzony w sprawie, sąd meriti prawidłowo ustalił, że pokrzywdzony niekiedy wydawał towar nie mając zapłaty za poprzednio wydany, albowiem wierzył w zapewnienia oskarżonego o chwilowych problemach, mając do niego zaufanie oparte na wcześniejszej współpracy w ramach innej firmy

(której D. M. był przedstawicielem zanim zakupił własną firmę). Nie jest więc tak, że sąd meriti z obrazą art. 410 kpk pominął zestawień transakcji dokonanych przez R. G. (1) potwierdzających dotyczących okresu po dacie zarzutu tj. w dniu 24 lipca 2017r. a dokładnie wpłatę należności przez spółkę (...) kwoty 5.000 zł. po tej dacie, jak również salda załączonego przez pokrzywdzonego (z którego wynikało dokonywanie wzajemnych należności w formie kompensaty, a szczególności kwoty 12.755,72 zł. z dnia 21.09.2016r.). Dla przypisania oszustwa nie jest konieczne ustalenie, że sprawca miał zamiar niezwrócenia długu; wystarczy stwierdzić, że zamierzał zwrócić dług na innych warunkach, niż strony uzgodniły (wyr. SA w Szczecinie z 2.10.2015 r., II AKA 157/15, Legalis; wyr. SN z 2.10.2015 r., III KK 148/15, Legalis; wyr. SN z 14.5.2019 r., II KK 265/18, Legalis). Zamiar

ten musi jednak istnieć u sprawcy już w momencie powstania zobowiązania (wyr. SN z 14.1.2004 r., IV KK 192/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 9, poz. 5; wyr. SN z 21.11.2007 r., V KK 66/07, Legalis; wyr. SA w Poznaniu z 4.3.2014 r., II AKa 16/14, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 20.5.2015 r., II AKa 56/15, KZS 2015, Nr 6, poz. 68).

W ocenie sądu odwoławczego nawet także fakt, że być może osoba pokrzywdzonego miała możliwość sprawdzenia rzeczywistego stanu rzeczy, a przynajmniej potwierdzenia prawdziwych przyczyn, dla których jego firma stała się głównym dostawcą akcesoriów dla B., ale wykazała niestaranność w działaniu, nie wpływa na ocenę prawną działania oskarżonego. Pokrzywdzony przekonująco zeznał, iż dopiero po fakcie ustalił, iż inni podobni mu branżowo dostawcy już wcześniej przestali sprzedawać

do B. – bo ten nie
płacił. Jeżeli sprawca
stosuje jedną z
oszukiwanych metod
wymienionych w art.
286 § 1 k.k., to dla
bytu przestępstwa
oszustwa obojętne
jest, czy
pokrzywdzony mógł
bądź powinien był
sprawdzić
prawdziwość
twierdzeń sprawcy,
nie jest istotne, że
pokrzywdzony mógł
wykryć błąd przy
dłożeniu znikomej
nawet staranność,
nie ma też znaczenia
bezkrytyczność i
łatwowierność
pokrzywdzonego
(tak wyrok SA
w Krakowie z
18.12.2012 r., II
Ka 190/12, niepubl.,
wyrok SA w
Krakowie z
20.10.2011 r., II AKA
145/11, OSA 2012,
Nr 12).

Wbrew
twierdzeniom
apelanta w sprawie
nie doszło do obrazy
art. 201 kpk poprzez
uznanie za pełną
i wiarygodną opinię
biegłego P. L..
Biegły z zakresu
rachunkowości jest
co do zasady
właściwym
fachowcem do oceny
sytuacji finansowej
spółki. W
przedmiotowej
sprawie biegły

istotnie opierał się nie tyle na całości dokumentacji (...) spółki (...), co na konkretnych dokumentach z nią związanych, ale też były to dokumenty kluczowe dla sprawy, najistotniejsze z punktu widzenia konieczności złożenia w stosownym czasie wniosku o upadłość. W opinii uzupełniającej biegły przekonująco odniósł się do kwestii braku rentowności B., narastającej z roku na rok. Bardzo czytelnym jest jego wniosek, uwzględniający pozycje kredytów i pożyczek spółki oraz wywiedziony wniosek, iż firma oskarżonego posiłkowała się kredytami przy produkowaniu ze stratą. Sprawozdanie finansowe jest ważnym dokumentem sporządzanym w oparciu o dokumenty źródłowe. Spółka ma obowiązek przeprowadzać badania sprawozdania finansowego przez biegłych

rewidentów. Na podstawie takiego właśnie bilansu, tj. opracowanego przez uprawnione osoby oraz innych, biegły właściwej specjalności jednoznacznie ustalił, iż prowadzenie działalności B. w roku 2016r. było już ekonomicznie nieuzasadnione. Oskarżony biorąc na siebie ryzyko związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a w szczególności pozycji Prezesa w spółce z o. o. nie może skutecznie uwolnić się od zrzutu popełnienia czynu, o jakim mowa w art. 586 ksh jedynie stwierdzeniem, iż nikt nie poinformował go o potrzebie takiego wniosku (a dokładnie, jak bardzo w spółce jest „złe”). Zapisy w bilansie oraz rachunku zysków i strat są jednoznacznie niekorzystane. Wnioski biegłego przekonują tym bardziej, kiedy zważy się, że żadna z faktur wymienionych w punkcie 2 aktu oskarżenia

ostatecznie nie została w ogóle zapłacona, nawet w toku trwającego postępowania egzekucyjnego – albowiem egzekucja okazała się być bezskuteczna.

Sąd odwoławczy rozważał zasadność ewentualnej zmiany opisu czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku poprzez ustalenie, iż czasokres jego popełnienia zakończył się z chwilą złożenia przez D. M. (1) rezygnacji z funkcji Prezesa, czy sprzedaży udziałów w spółce. Ostatecznie jednak nie zdecydował się na takowe, albowiem choć podmiotem przestępstwa o jakim mowa w art. 586 ksh jest osoba pełniąca stosowną pozycję w spółce (zobowiązana na mocy przepisów cywilnych do złożenia wniosku o upadłość), to jednocześnie na brak złożenia takiego wniosku należy spojrzeć z punktu widzenia karnistycznego. Nawet bowiem ewentualnie sprzedając przedmiotową firmę

tj. pogrążoną w długach, a nie składając we właściwym czasie wymaganego wniosku o upadłość, co najmniej godził się, iż takowy (a dotyczący zdarzeń zaistniałych za jego „prezesury”) dalej nie zostaje złożony. Całościowa analiza dokumentów zgromadzonych w sprawie potwierdza powyższe, oficjalnie do dnia 11.10.2019r. nie doszło nawet do powiadomienia KRS o zmianach w osobach wspólników, władzach spółki, czy członkach Zarządu B..

Reasumując powyższe: zgromadzone w sprawie dowody, w szczególności zebrane w toku uzupełniającego postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy, ocenione przez pryzmat dyrektyw wymienionych w art. 7 kpk, pozwoliły i uzasadniały dokonane w sprawie ustalenia faktyczne.

Ad. 2.

Odnośnie zarzutu opisanego w punkcie

<p>1c tj. związanego z obrazą przepisu art. 415 § 1 zd. 2 kpk to okazał się on być zasadny, co spowodowało uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 6 zaskarżonego wyroku. Jednocześnie, wobec wpłynięcia wniosku pełnomocnika oskarżyciela prywatnego o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego w tym zakresie w terminie dużo wcześniejszym, aniżeli wniosek obrońcy (ten, w zakresie sporządzenia całości wyroku wpłynął do Sąd Okręgowego w/ m dopiero 15 dni po ogłoszeniu wyroku, choć został nadany „w terminie”), uzasadnienie w zakresie zarzutu opisanego w punkcie 1 sporządzono odrębnie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzić należy, że zgromadzone w sprawie dowody sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego uznaniem oskarżonego za winnego popełnienia przypisanych mu czynów, a wydany</p>		

<p>wyrok wymagał zmiany jedynie w zakresie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody. Apelacja wniesiona przez obrońcę nie zawiera argumentacji zasługującej na uwzględnienie w zakresie sprawstwa, a jedynie co do zaistnienia tzw. klauzuli antykumulacyjnej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok w zakresie uznania</p>		

oskarżonego za
winnego popełnienia
zarzuconych mu
czynów jest słuszny,
a apelacja
zmierzająca do
uniewinnienia
oskarżonego nie
zasługiwała na
uwzględnienie.
Wobec skierowania
apelacji oskarżonego
co do całości
rozstrzygnięcia, Sąd
Okręgowy dokonał
jego kontroli
również pod
względem
wymierzonej kary,
nie znajdując
podstaw do wniosku,
by zastosowany
rodzaj i charakter
sankcji czyniły
zaskarżony wyrok
rażąco
niewspółmiernie
niesprawiedliwym –
surowym. Analiza
uzasadnienia
wyroku wskazuje, że
przy rozstrzyganiu w
zakresie kary, sąd
uwzględnił
zasadnicze, istotne
w tej mierze
okoliczności oraz
właściwie je ocenił w
kontekście dyrektyw
określonych w art.
53 § 1 i 2
k.k. Okolicznościami
łagodzącymi jest
fakt, że oskarżony
dotychczas nie był
karany, natomiast
do okoliczności
obciążających należy
zaliczyć wysoką
społeczną

<p>szkodliwość popełnionego czynów, czasokres ich popełnienia i brak wyrównania szkody. Biorąc pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, a także rodzaj i faktyczny rozmiar ujemnych następstw przestępstw Sąd Okręgowy podzielił argumentację, że adekwatnym jest zastosowana wobec oskarżonego represja karna.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>- uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 6 o obowiązku naprawienia szkody;</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- szerzej w uzasadnieniu sporządzonym na wniosek pełnomocnika oskarżyciela</p>	

posiłkowego (oddzielny druk);			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapłaty i prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2 i 3</p>	<p>O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636 § 1 k.p.k.; zaś o opłacie na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, uznając, iż oskarżony jako osoba posiadająca zatrudnienie jest w stanie ponieść je w całości.</p> <p>Za uzasadnioną uznano kwotę wnioskowanego przez pełnomocnika</p>	

	oskarżyciela posiłkowego na rzeczą swojego klienta zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym na poziomie 1200 zł. Kwota ta stanowi niewiele ponad kwotę minimalną przewidziana przez przepisy, a dodatkowo uwzględnia ona także koszty dojazdu pełnomocnika z R. do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 czerwca 2021 roku w sprawie II K 275/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana